

Jako jediná

„Nestíhám!“ vykřikla jsem. „Je teprve osm ráno, lásko, do práce to stihneš,“ odpověděl můj přítel. To bylo to poslední, co jsem od něho slyšela. Nechci znít nějak depresivně, ale tento příběh depresivní možná trochu bude.

Jestli jste si chtěli přečíst veselou povídku nebo něco romantického s dobrým koncem, čtete to nepravé. Ještě teď máte čas odložit toto povídání a věnovat se něčemu jinému. Čtete dál? Dobře, začnu vyprávět.

Bylo docela brzo ráno, pro mě samozřejmě pozdě, protože jsem už musela být dvacet minut na schůzi. I přes nervozitu jsem se konečně vyhrabala z bytu a okamžitě jsem letěla do kanceláře. Normální pracovní den, znáte to: faktura, faktura, podpis, účty... Bylo už kolem páté večer a já jsem se konečně chystala domů. V té chvíli vypadl ve všech kancelářích proud. Dveře, které jsou poháněné elektřinou, nešly otevřít. Náhle se v celém městě zatáhlo, venku byla tma. Všichni jsme se seběhli a koukali z okna. Co jsme viděli? Nic. Pouze tmu. Lidé začali panikařit, křičet. Já zavolala domů a ujistila jsem se, že jsou všichni v pořádku.

Byl to jen můj pocit nebo byla venku stále větší a větší tma? Bylo to strašidelné. Náhle se rozsvítilo červené světýlko, které se přibližovalo k Zemi. Zastavilo se a začalo více a více svítit. Nesvítilo na vyděšené lidi ani na plačící děti, ale na zem. V mžiku se začali objevovat podivní lidé s něčím v ruce, jako by měli obušky nebo klacky. Bylo to děsivé. Bohužel to je poslední, co si pamatuji. Když jsem se ráno probudila, uviděla jsem celé město v popelu, nikde nikdo, mohla jsem volat a hledat, ale nikoho jsem nenašla. Byla jsem celá odřená a podrápaná, měla jsem obří modřiny, ale vše bolelo méně, než když jsem viděla svůj dům v troskách a všechno, co z něj zbylo, byla jedna velká vzpomínka. Začala jsem brečet a křičet o pomoc. Nejvíce jste beznadějní, když ani nevíte, co se stalo.

Dlouho jsem se dívala na trosky domu, spíše na trosky celého města, pak přijelo velké černé auto, z něho vystoupil muž v obleku a začal mě uklidňovat a vysvětlovat, že na město zaútočili neznáme bytosti, nejspíše z vesmíru. Nemohla jsem tomu uvěřit. Začala jsem panicky brečet a ptát se, co je s ostatními. Kde jsou těla, kde jsou všichni, co se vlastně stalo, kolik lidí přežilo, ale ani jedné odpovědi jsem se nedočkala. Muž stál, držel mě za ruku, oba dva jsme nastoupili do auta a odjeli do vedlejšího města. Začalo pátrání po tom, co se vlastně stalo. Jediné, co jsem se dozvěděla bylo, že jsem jako jediná přežila útok bytostí z neznáma, ale co se tehdy stalo, kdo byly ty bytosti a kde zmizela všechna těla, už se nikdy nedozvím.

Je to hrozné, když vám umře někdo blízký. Ať je to milovaná babička, nebo jenom váš pejsek, s kterým jste si vždycky rádi hráli, ale když vám umřou všichni a vy se nemáte komu vyplakat na rameni a nemáte nikoho, je to ta nejhorší věc, jaká se vám kdy mohla stát.